

jest předpokladem návrhu na zatímné opatření podle uvedeného místa zákona, by navrhovatel zakročil buď již dříve nebo aspoň současně s návrhem na soudě o určení nároku na výživu po případě na výchovu nebo zaopatření neb na plnění z něho vyplývající. V projednávaném případě navrhovatelka v době podání návrhu ještě o stanovení nároku na výživu nezakročila a uvedený předpoklad u jejího návrhu na zatímné opatření není splněn. Následkem toho, aniž bylo třeba řešiti otázku příslušnosti soudu, bylo návrh zamítnouti a odmítnuv jej, byť i z jiného důvodu, pro nepříslušnost dovolaného soudu, rekursní soud nepochybil.

Čís. 11257.

Nebyla-li exekuce povolena bez exekučního titulu vůbec, nýbrž prohlásil-li soud po pravoplatném povolení exekuce, že nepokládá exekuční titul (platební výměr okresní nemocenské pojišťovny) za náležitý, (ježto byl vydán za platnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. a před platností zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n.), nelze vyhověti návrhu dlužníka na zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 980/31).

Dlužník navrhl zrušení exekuce proto, že exekučním titulem jest platební výměr podle § 175 zákona čís. 184/28 sb. z. a n. a v něm jest uvedeno, že byl doručen dne 25. července 1927, z čehož patrno, že exekučním titulem není vlastně platební výměr vydaný na základě zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., nýbrž platební výměr vydaný před účinností tohoto zákona, tedy vydaný za platnosti zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., že tu tedy není exekučního titulu. Soud první stolice exekuci zrušil, rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce. Důvody: Kdy lze exekuci již pravoplatně povolenou zrušiti, uvádí exekuční řád v § 39 a uvádí jednotlivé důvody výčetmo, důvody ty nelze rozšiřovati na případy v zákoně nevedené. O žádný takový důvod v souzeném případě nejde, dlužník uvádí jako důvod zrušení exekuce jinou skutečnost, než jaké jsou vypočítány v § 39 ex. ř. a nelze proto exekuci zrušiti. I kdyby bylo správné, že výměr není exekučním titulem, nelze z důvodu toho exekuci zrušiti, neboť usnesení ze dne 7. července 1931, jímž byla exekuce povolena, tím, že proti němu nebyla podána včas stížnost, nabylo právní moci, jest i pro strany, i pro soud závazné, exekuce jest pravoplatně povolena a lze zrušení žádati jen z důvodů vyčtených v zákoně. Dlužník by se musil předem domáhati toho, by platební výměr byl prohlášen za neplatný nebo zrušen neb jinak prohlášen za neúčinný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poukazuje-li stěžovatel na rozhodnutí čís. 5650 sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že exekuce povolena bez exekučního titulu jest i s celým dal-

ším řízením nicotná, jest k tomu uvést, že o nicotnosti exekuce, o kterou tu jde, mohlo by se mluvit jen, kdyby byla bývala povolena bez exekučního titulu vůbec. Ale v souzeném případě tu byl exekuční titul, platební výměr okresní nemocenské pojišťovny ze dne 23. července 1927, opatřený doložkou vykonatelnosti ze dne 1. června 1931. Na základě tohoto exekučního titulu povolil první soud právoplatně exekuci, dodatečně však prohlásil, že jej nepokládá za »náležitý«, protože byl vydán za platnosti zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. a před platností zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. Ve skutečnosti nešlo tedy o nejspornost exekučního titulu, nýbrž šlo o otázku platnosti a vykonatelnosti předloženého platebního výměru, která byla uvedena na přetřes teprve po právoplatném povolení exekuce a o které soudy nemohou rozhodovati v exekučním řízení k pouhému návrhu povinného za zrušení exekuce. Správně proto zamítl rekursní soud návrh povinného, by exekuce byla zrušena, neboť nejde o žádný z případů uvedených v § 39 ex. ř. ani o nicotnost exekuce.

Čís. 11258.

Přípustnost pořadu práva pro náhradní nárok proti starostovi obce, ježto s v é m o c n ě z n i ě l v ě c i, jež mu byly dány do uschování jako starostovi obce při nuceném vyklizení.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 997/31).

Žalobu, již se domáhala žalobkyně na starostovi obce V. náhrady škody pro bezprávné zničení jejích věcí, jež byly dány obci do úschovy podle § 5 zákona ze dne 31. března 1925 čís. 51 sb. z. a n., soud prvního stupně odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: První soud odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva, poněvadž jde v souzeném případě o nárok na náhradu škody z nedostatečného uložení vyklizených věcí, tedy o náhradu škody z působnosti obce v oboru veřejnoprávním. Jest sice správné, že podle § 37 první odstavec česk. obecního řízení má obec, vykonává-li místní policii, nahraditi veškerou škodu, která by komu vzešla z opomenutí povinnosti, jež ukládá obci zákon o místní policii, a že podle § 37 druhý odstavec cit. říz. rozhoduje o nároku na tuto náhradu politický úřad a o výši náhrady řádný soud. První soudce však přehlíží, že žaloba nesměruje proti obci jako takové, nýbrž proti starostovi obce osobně. Na tom neničení nic okolnost, že v žalobě jest uvedeno, že byly věci uloženy do uschování k žalovanému jako ke starostovi obce. Neboť z vývodů žaloby vyplývá, že žalobkyně žalovaného činí osobně zodpovědným za to, že nesplnil povinnost uloženou mu jako schovateli a tím žalobkyni způsobil škodu. Žalující strana domáhá se tedy náhrady škody na starostovi z důvodu ryze soukromoprávního, který řešiti jest soudem civilním podle § 1338 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.